

Donna Donna is net niet rauw en perfect genoeg

De toneelzinnen lopen soepel, ze bezitten een poëtische lading, soms te mooi. Dramatische gegevens zijn er volop: een jonge vrouw, Donna, die haar geliefde verliest in een oorlog. Er is een onbereikbare vader; er zijn een biologische moeder en de spreekwoordelijke boze stiefmoeder.

In *Donna Donna* van Peer Wittenbols door Orkater probeert de radeloze Donna, gespeeld door Yara Alink, haar verlies te verwerken. In deze muziektheaterproductie gaan de klanken van componist Martin Fondse een intens verbond aan met de tekst. Aan het toneelplafond hangt gloednieuwe huisraad: strijkplank, kinderwagen, droogrek. Alles wat de jonge Donna geluk zou brengen, maar het is onbereikbaar hoog en ver. Regisseur Lidwien Roothaan brengt meer drama aan dan

Wittenbols' tekst kan verdragen. Overacting ligt op de loer. Ria Marks als echte moeder en Lieke-Rosa Altink als stiefmoeder hebben een vervreemdend-karikaturale speelstijl, vol dynamiek, die geleidelijk haaks staat op het verdriet van Yara Alink. De beide vrouwen gaan een verbond aan, dat ze perfect en met de juiste mengeling van jaloezie en respect spelen. Donna zelf raakt hierdoor enigszins op de achtergrond. Wittenbols' tekst is vaardig, net zoals *Winterbloemen* door Suburbia dat ook nu speelt. Hierin brengen vier vrouwen na een ongeval een sneeuwnacht door langs de snelweg. Maar net als in *Donna Donna* is het nét niet perfect en rauw genoeg, het is soms te nalatig in het creëren van allerdiepste pijn.

THEATER

Donna Donna door Orkater.

Gezien: 9/11 Toneelschuur, Haarlem.

Tournee t/m 13/1. Zie: orkater.nl

Kester Freriks